

LIBRIS

We know
books

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii Miron.

© EDITURA MIRON

JULIA QUINN – TEN THINGS I LOVE ABOUT YOU

**JULIA
QUINN**

**ZECE MOTIVE
SĂ TE IUBESC**

Traducere Cornelia Cernetchi

ISBN 978-606-8695-27-3

EDITURA MIRON

Prolog

Cu câțiva ani în urmă

Nu putea să doarmă.

Nu era o noutate. Ai fi crezut că deja s-a obișnuit cu asta.

Dar nu, în fiecare noapte Sebastian Grey închidea ochii, cu speranța să poată adormi. De ce să nu adoarmă? Era un tânăr perfect sănătos, absolut fericit și întreg la minte. Nu avea niciun motiv să nu poată dormi.

Însă nu putea.

Nu i se întâmpla tot timpul. Uneori – iar el nu avea idee de ce se întâmpla, sau nu – punea capul pe pernă și adormea aproape instantaneu. În restul timpului se perpelea, se răsucea pe ambele părți, se trezea și citea, bea puțin ceai, iar se foia, se ridica și privea pe fereastră, arunca săgeți la țintă, se mai foia, până ce renunța și urmărea răsăritul soarelui.

A văzut multe răsărituri. De fapt, acum Sebastian se considera deja un expert în răsăritul soarelui pe insulele britanice.

În mod inevitabil se instala oboseala și în cursul dimineții adormea, pe pat sau în fotoliu, sau uneori cu fața penibil lipită de pahar. Nu i se întâmpla asta zilnic, însă destul de des, astfel că a căpătat reputația de leneș, fapt care-l amuza sincer. Nimic nu-i plăcea mai mult ca o dimineață răcoroasă și energizantă, iar fără îndoială că nicio masă nu i se părea satisfăcătoare ca un mic dejun britanic copios.

Și uite așa, se auto-educase să trăiască împăcat cu suferința lui cum putea mai bine. Își făcuse obiceiul să ia micul dejun

acasă la vărul său, Harry, în parte fiindcă menajera lui Harry pregătea o masă pe cinste, dar și pentru că Harry îl aștepta mereu să apară. Mai exact, în nouă din zece ocazii Sebastian trebuia să apară. Mai exact, nu-și mai permitea să pice de somn la șapte și jumătate în fiecare dimineată. Mai exact, seara următoare era mai obosit ca de obicei. Mai exact, atunci când reușea să ajungă în pat și să închidă ochii, adormea mult mai ușor.

Teoretic.

Nu era drept, își spunea el. Nu trebuia să îndrepte sarcasmul spre el însuși. Planul său măreț nu funcționa perfect, ci doar în parte. Dormea ceva mai bine. Dar nu în seara aceasta.

Sebastian se ridică și merse la fereastră, unde își sprijini fruntea pe geam. Afară era rece, iar răceala sticlei îi pătrundea prin piele. Îi plăcea senzația. Era grozav. Genul de moment intens, care îi amintea de umanitatea lui. Îi era frig, deci sigur trăia. Îi era frig, așadar precis nu era invincibil. Îi era frig, deci...

Se retrase brusc și pufni dezgustat. Îi era frig, deci îi era frig. Nu era mare scofală. Se mira că nu plouă. Când a sosit acasă seara, parcă stătea să plouă. De când era pe continent, începuse să se priceapă destul de bine la prognoza vremii. Probabil curând va începe să plouă.

Ajunse în mijlocul camerei și căscă. Poate ar fi bine să citească. Asta îi făcea somn uneori. Desigur, problema nu era să-i fie somn. Putea să-i fie somn de pică, dar tot să nu doarmă. Închidea ochii, își înfoia puțin perna, totuși...

Nimic.

O să stea așa, întins, așteptând, așteptând. Va încerca să-și golească mintea, pentru că asta îi trebuia, în mod sigur. O pagină nouă. Dacă ar fi putut să îmbrățișeze nimicul absolut, atunci ar fi adormit. Era sigur de asta.

Doar că nu funcționa. De fiecare dată când Sebastian Grey încerca să îmbrățișeze nimicul, războiul revenea și-l îmbrățișa pe el.

Îl vedea. Îl simțea. Din nou. Toate lucrurile acelea, care, sincer au fost arhi-suficiente. Așa că deschise ochii. Acum nu vedea decât dormitorul lui obișnuit, cu patul obișnuit. Cuvertura era verde, draperiile aurii. Biroul era din lemn.

Era și o liniște deplină. În timpul zilei zgomotul obișnuit al străzii se auzea, dar seara, în partea aceasta de oraș aproape că amuțea. Era uimitor, chiar să te bucuri de liniște. Să ascuți vântul, poate cântecul păsărilor, fără să ciulești urechea după pași, sau focuri de armă. Sau mai rău.

Îți închipuiai că el chiar putea să doarmă în așa o liniște deplină.

Mai căscă o dată. Poate o să citească. După amiază va alege un volum din colecția lui Harry. Nu prea avea ce alege; lui Harry îi plăcea să citească în franceză sau în rusă și, cu toate că Sebastian cunoștea cele două limbi la fel de bine (bunica maternă comună insistase asupra acestui lucru), lui nu-i era la fel de lesne să le folosească, spre deosebire de Harry. Cititul în altă limbă, decât engleza, i se părea *muncă*, iar Seb dorea doar să se distreze.

Cerea chiar atât de mult de la o carte?

Dacă *el* ar scrie o carte, ar fi emoție. S-ar pierde vieți, dar nu prea multe. Și niciodată nu ar fi cea a unui personaj principal. Asta ar fi prea deprimant. Ar trebui să existe și dragoste. Și pericol. Pericolul este bun.

Poate și puțină atmosferă exotică, dar nu în exces. Sebastian bănuia că majoritatea autorilor nu se documentau temeinic. De curând citise un roman a cărui acțiune se petrecea într-un harem arab. Deși lui Seb ideea de harem i s-a părut interesantă...

Foarte interesantă.

...nu-și putea imagina că autorul a prins corect toate detaliile. Îi plăcea nespus aventura, dar i se părea greu de crezut că îndrăzneța eroină britanică a reușit să scape atârănând un șarpe pe geam și alunecând pe el în siguranță până jos, pe pământ.

Ca să adauge și puțină insultă prejudiciului, autorul nici măcar nu a indicat ce specie de șarpe folosise tânăra.

Sincer, el ar fi scris mai bine.

Dacă ar scrie o carte, ar alege Anglia. Acolo nu sunt șerpi. Iar eroul nu ar fi fost un dandy plângăcios, preocupat doar de modelul vestei sale. Dacă el ar scrie o carte, eroul ar da dovadă de eroism.

Însă ar avea un trecut misterios. Asta ca lucrurile să fie interesante.

Va trebui să existe și o eroină. Îi plăceau femeile. Putea să scrie despre una. Ce nume i-ar da? Unul obișnuit. Joan, poate. Nu, acesta suna prea dur. Mary? Anne?

Da, Anne. Anne îi plăcea. Avea o sonoritate clară. Doar că nimeni nu ar striga-o Anne. Dacă el ar scrie o carte, eroina lui ar fi în derivă, nu ar avea familie. Nimeni nu i-ar folosi numele de botez. Avea nevoie de un prenume bun. Unul ușor de pronunțat. Ceva plăcut.

Sainsbury.

Se opri, repetându-l în minte. Sainsbury. Dintr-un motiv oarecare îi amintea de cașcaval. Dar asta e bine. Îi plăcea cașcavalul.

Anne Sainsbury. Era un nume potrivit. Anna Sainsbury. Domnișoara Sainsbury și...

Și ce?

Dar eroul? Trebuia să aibă o carieră? Desigur, Sebastian cunoștea prea bine genul de viață al nobilimii, ca să poată picta portretul fidel al unui lord indolent. Dar era plictisitor. Dacă ar scrie o carte, va trebui să conțină o poveste pe cinste.

Putea să aleagă ca eroul să fie cadru militar. Cunoștea bine domeniul. Un maior, poate? Miss Sainsbury și maiorul misterios? Doamne, nu. Gata cu aliterațiile. Și lui i se părea cam prețios.

Un general? Nu, generalii sunt prea ocupați. Și nici nu prea mai sunt mulți prin zonă. În caz că nu ar avea alte idei, ar merge unul sau doi duci. Dar un colonel? Rangul înalt înseamnă putere și autoritate. Ar putea proveni dintr-o familie bună, ar avea bani, însă nu prea mulți. Fiul cel mai tânăr. Fiii cei mai tineri trebuie să-și croiască singuri un rost pe lume.

Miss Sainsbury și Colonelul Misterios. Da, dacă ar scrie o carte, așa ar numi-o. Dar el nu va scrie o carte. Căscă. Când să găsească timp? Se uită pe biroul mic și gol, unde nu era decât o cană cu ceai rece. Și de unde hârtie?

Soarele începuse să se ridice pe cer. Ar trebui să se urce în pat. Ar putea să mai prindă câteva ore de somn, înainte să plece la Harry, ca să ia micul dejun. Privi spre fereastră și văzu razele primilor zori pătrunzând pieziș în casă. Se opri. Îi plăcea muzica răsăritului.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea pe fereastră.

Nu, așa nu era prea clar. Din câte se știa, putea vorbi și despre un pahar de coniac.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei.

Așa era mai bine. Doar că mai era nevoie de ceva.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subțire, întrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă.

Acum era chiar bine. Pâna și el dorea să știe ce s-a întâmplat cu miss Sainsbury, iar acum inventa.

Sebastian își mușcă buza inferioară. Poate că ar fi bine să pună asta pe hârtie. Și să-i dăruiască și un câine.

Se așeză la birou. Hârtie. Avea nevoie de hârtie. Și de cerneală. Trebuia să găsească într-unul din sertarele biroului.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subțire, întrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă. Își privi credinciosul câine collie, care stătea întins pe covor, lângă patul ei și înțelese că a venit vremea să ia o decizie imediat. Viețile fraților și surorilor ei depindeau de asta.

Ia uite. Un paragraf întreg. Și nici nu i-a luat mult timp. Sebastian ridică privirea spre fereastră. Lumina dimineții pătrundea pieziș prin sticlă, iar Sebastian Grey era fericit.

Capitolul unu

*Mayfair, Londra
Primăvara, 1822*

– Cheia unei căsnicii de succes, afirma lordul Vickers, este să te ferești din calea soției cuiva.

O asemenea afirmație nu ar fi influențat cu nimic viața și averile domnișoarei Annabel Winslow, însă existau zece lucruri care transformau declarația lordului Vickers într-un pumnal care-i pătrundea dureros chiar în inimă.

Unu: Lordul Vickers era bunicul matern, care se lega de **Doi:** soția în discuție era bunica ei, care **Trei:** decisese recent să o smulgă pe Annabel din viața ei liniștită și fericită din Gloucestershire, cu scopul – exprimat prin cuvintele ei – de a "o cizela puțin și a o mărita."

La fel de mare importanță avea **Patru:** Lordul Vickers vorbea cu lordul Newbury, care **Cinci:** fusese el însuși înșurat cândva, se pare că și fericit, dar **Șase:** soția lui a murit, iar acum era văduv, iar **Șapte:** fiul lui murise cu un an înainte, fără să aibă moștenitori.

Ceea ce a condus la **Șapte:** Lordul Newbury își căuta o soție și **Opt:** se gândea că o alianță cu Vickers era potrivită și **Nouă:** pusese ochii pe Annabel, pentru că **Zece:** avea șolduri mari.

Of, fir-ar. Au fost doi de șapte?

Annabel suspină, fiindcă mai mult de atât nu-și permitea, fiind așezată în fotoliu. Nu se punea problema că ar exista

unsprezece aspecte, în loc de zece. Șoldurile ei erau șoldurile ei, iar în prezent lordul Newbury stabilea dacă noul lui moștenitor ar trebui să petreacă nouă luni la adăpostul lor.

– Cea mai mare, dintre opt copii ai zis, șopti lordul Newbury, privind-o atent și gânditor.

Gânditor? Nu prea ar fi adjectivul corespunzător. Mai avea puțin și începea să se lingă pe buze.

Annabel se uită spre verișoara ei, lady Louisa McCann cu o expresie îngreșată. Louisa venise într-o vizită și chiar s-au simțit bine împreună, înainte ca lordul Newbury să-și facă apariția pe neașteptate. Louisa avea o expresie neutră, cum se cuvenea în contextele de socializare, însă Annabel vedea în ochii ei multă înțelegere.

Dacă Louisa, ale cărei maniere și creștere erau absolut corecte indiferent de ocazie, acum nu-și putea ascunde groaza de pe față, însemna că Annabel era într-o mare încurcătură.

– Și, continuă lordul Vickers cu mândrie, fiecare dintre ei s-a născut sănătos și puternic. Ridică paharul spre a toasta pentru fiica lui cea mai mare, prolifică Frances Vickers Winslow, de care Annabel își amintea că o menționa ca Fraiera aceea, care s-a măritat cu Fraierul acela afurisit.

Lordul Vickers nu a fost încântat când fiica lui s-a măritat cu un gentleman de provincie, cu resurse limitate. Din câte știa Annabel, de atunci nu și-a mai revizuit părerea.

Mama Louisei, pe de altă parte, se măritase cu fiul mai mic al ducelui de Fenniwick cu doar trei luni înainte ca fiul cel mare al ducelui de Fenniwick să sară prosteste cu armăsarul său năvăș și să-și frângă nobilul gât. Fusese, după cum s-a exprimat lordul Vickers „Al naibii moment potrivit”.

Pentru mama Louisei asta a fost; nu pentru moștenitorul decedat. Nici pentru cal.

Nu era deloc surprinzător că Annabel și Louisa s-au întâlnit de foarte puține ori înainte de primăvara aceasta. Soții Winslow,

împreună cu odrasla lor durdulie locuiau într-o căsuță prea mică și nu aveau multe în comun cu membrii familiei McCann, care, atunci când nu locuiau la conacul lor cu aer de palat, din Londra, își aveau reședința într-un castel vechi, aproape de granița cu Scoția.

– Tatăl Annabelei a avut nouă frați, spuse lordul Vickers.

Annabel se întoarse spre el și-l privi mai atentă. Era unica ocazie când bunicul ei rostise despre tatăl ei ceva asemănător cu un compliment, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

– Nu zău? făcu lordul Newbury, privind-o pe Annabel cu o licărire lacomă în ochi. Annabel țuguie buzele și își împreună mîinile în poală și se întreba oare cum să facă, așa încât să prezinte semne de infertilitate.

– Iar noi, desigur, avem șapte, zise lordul Vickers, fluturând mâna prin aer, nonșalant, gest pe care-l fac bărbații, ca să pară modești, fără să fie.

– Să înțeleg că nu te-ai ferit mereu din calea dragei lady Vickers, comentă lordul Newbury, hohotind de răs.

Annabel înghiți. Când Newbury râdea puternic, ori când se mișca în vreun fel, fălcile începeau să-i tremure dizgrațios. Era un tablou oribil, care-i aducea aminte brusc de piftia din copită de vițel, pe care menajera o forța să o înghită când era bolnavă. Doamne, era de ajuns să o vezi și-ți trecea orice poftă de mâncare.

Încercă să socotească rapid cât timp i-ar lua ca să scadă în greutate, dar mai ales să reducă din circumferința șoldurilor, până la o valoare care era considerată inacceptabilă pentru a da naștere unui copil.

– Gândește-te la asta, zise lordul Vickers și-i aplică o palmă pe spate amicului său.

– Oh, dar chiar mă gândesc, zise lordul Newbury. Se întoarse către Annabel, cu ochi azurii înfomețați și interesați. Numai la asta mă gândesc.